

Men . . . jeg nævnede det før . . . vi forstaar næppe hinanden. Vore Veje er ikke de samme, og for hver Dag, der gaar, vil de skilles mere. Dette beder jeg Dem sige til dem, der har sendt Dem til mig. Sig dem, at jeg er inderlig bedrøvet over at maatte volde dem Sorg. Men jeg kan ikke andet. — Guds Fred, Hr. Pastor!“

Han hilste og gik videre.

Pateren blev staaende og saa' længe efter ham; . . . og atter forstenedes hans Ansigt . . . stivnede til en Alvorsmaske med dybtpløjede Furer mellem de svære, sorte Bryn.

Saa gik han langsomt tilbage ad den Vej, de var kommen.

IX.

Opfyldt af dette Møde og styrket af sin Sjæls fornyede Sejr over Fristelsen fortsatte Emanuel med forstærkede Skridt sin Vandring op over Lyngen. Men lidt efter lidt sagtnede han igen sin Gang, og hans Blik blev atter tankefuldt og uroligt. Han kom til at tænke paa, hvad vel egentlig Grunden